

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

21. května 2014*

„Ochranná známka Společenství — Přihláška obrazové ochranné známky Společenství NUEVA —
Článek 60 nařízení (ES) č. 207/2009 — Nesplnění povinnosti zaplatit poplatek za odvolání ve stanovené
lhůtě — Nejednoznačnost v jazykové verzi — Jednotný výklad — Náhoda nebo vyšší moc —
Omluvitelný omyl — Povinnost obezřetnosti a řádné péče“

Ve věci T-61/13,

Research and Production Company „Melt Water“ UAB, se sídlem v Klaipėdė (Litva), zastoupená
V. Viešūnaitė a J. Stucka, advokáty,

žalobkyně,

proti

Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupenému
V. Melgar a J. Ivanauskasem, jako zmocněnci,

žalovanému,

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu OHIM ze dne
3. prosince 2012 (věc R 1794/2012-4) týkajícímu se přihlášky obrazového označení NUEVA jako
ochranné známky Společenství,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení M. Jaeger, předseda, D. Gratsias a M. Kančeva (zpravodajka), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Weychert, rada,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Tribunálu dne 6. února 2013,

s přihlédnutím k vyjádření k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 22. dubna 2013,

po jednání konaném dne 9. ledna 2014,

vydává tento

* Jednací jazyk: litevština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Dne 19. ledna 2012 podala žalobkyně, společnost Research and Production Company „Melt Water“ UAB, u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) přihlášku ochranné známky Společenství na základě nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 78, s. 1).
- 2 Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován, je níže vyobrazené obrazové označení:

- 3 Výrobky, pro které byl zápis požadován, spadají do třídy 32 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a odpovídají následujícímu popisu: „Minerální voda, sodovka a ostatní nealkoholické nápoje; minerální voda (nikoli k léčivým účelům); minerální voda [nápoje], minerální voda; minerální voda, sodovka a ostatní nealkoholické nápoje; voda v láhvích, voda; pramenitá voda; (pitná) voda (v láhvích); pitná voda (v láhvích); sodovka; minerální voda [nápoje], osvěžující voda [nápoje nikoli k léčivým účelům], soda, stolové vody; minerální voda (nikoli k léčivým účelům), nesycená voda; minerální voda“.
- 4 Rozhodnutím ze dne 18. července 2012 průzkumový referent přihlášku k zápisu pro všechny výrobky uvedené v bodě 3 výše zamítl na základě čl. 7 odst. 1 písm. b) a c), jakož i čl. 7 odst. 2 nařízení č. 207/2009 z důvodu, že dotčené označení je popisné a postrádá rozlišovací způsobilost.
- 5 V posledním odstavci rozhodnutí o zamítnutí zápisu průzkumový referent uvedl v litevském jazyce následující:
„Máte právo podat odvolání [v litevském jazyce: ‚apeliacija‘] proti tomuto rozhodnutí v souladu s článkem 59 nařízení č. 207/2009. V souladu s článkem 60 nařízení č. 207/2009 musí být odvolání [v litevském jazyce: ‚pranešimas apie apeliacija‘] podáno písemně u OHIM ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí a písemné odůvodnění [v litevském jazyce: ‚rašytinis prašymas‘] odvolání musí být předloženo ve lhůtě čtyř měsíců od téhož dne. Odůvodnění [v litevském jazyce: ‚prašymas‘] odvolání se považuje za podané až po zaplacení poplatku za odvolání ve výši 800 eur.“
- 6 Rozhodnutí průzkumového referenta bylo žalobkyni doručeno dne 28. července 2012.
- 7 Dne 25. září 2012 podala žalobkyně na základě článků 58 až 64 nařízení č. 207/2009 proti rozhodnutí průzkumového referenta odvolání.

- 8 Dne 4. října 2012 OHIM žalobkyni telefonicky kontaktoval, přičemž konstatoval, že poplatek za odvolání zaplacen nebyl. Dopisem z téhož dne žalobkyně v odpovědi na toto konstatování OHIM vysvětlila, že z rozhodnutí průzkumového referenta a z článku 60 nařízení č. 207/2009 vyplývá, že uvedený poplatek je možné uhradit do dne podání odůvodnění odvolání, to znamená ve lhůtě čtyř měsíců od doručení rozhodnutí.
- 9 Dne 5. října 2012 OHIM žalobkyni zaslal oznámení, v němž ji informoval o tom, že poplatek za odvolání nebyl uhrazen ve stanovené lhůtě, která podle OHIM uplynula dne 28. září 2012. Žalobkyně, která byla vyzvána k podání vyjádření, se odvolala na svůj dopis ze dne 4. října 2012.
- 10 Dne 9. října 2012 žalobkyně podala odůvodnění svého odvolání. Dne 10. října 2012 OHIM obdržel platbu poplatku za odvolání, který žalobkyně uhradila předešlý den.
- 11 Rozhodnutím ze dne 3. prosince 2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“) měl čtvrtý odvolací senát OHIM za to, že odvolání žalobkyně nebylo podáno. Měl nejprve za to, že znění článku 60 nařízení č. 207/2009 bylo do rozhodnutí průzkumového referenta převzato správně. Následně uvedl, že věta „[o]dvolání se považuje za podané až po zaplacení poplatku“ v rámci tohoto článku souvisí pouze s předcházející větou týkající se podání odvolání, která stanoví lhůtu dvou měsíců, a nikoli s následující větou týkající se podání odůvodnění odvolání, která stanoví lhůtu čtyř měsíců. Odvolací senát rovněž poukázal na to, že pravidlo 49 odst. 3 nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 303, s. 1), stanoví, že není-li do uplynutí lhůty pro podání odvolání zaplacen poplatek za odvolání podle článku 60 nařízení č. 207/2009, má se za to, že odvolání nebylo podáno, a poplatek za odvolání se odvolateli vrátí. V projednávané věci přitom odvolací senát konstatoval, že žalobkyně poplatek za odvolání zaplatila dne 10. října 2012, a to po uplynutí lhůty dvou měsíců stanovené k podání odvolání a k zaplacení poplatku, k němuž došlo dne 28. září 2012. Odvolací senát měl tedy podle článku 60 nařízení č. 207/2009 v podstatě za to, že odvolání nebylo podáno, a nařídil vrácení uvedeného poplatku na základě pravidla 49 odst. 3 nařízení č. 2868/95.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 12 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil napadené rozhodnutí;
 - měl za to, že její odvolání u odvolacího senátu bylo podáno;
 - uložil OHIM náhradu nákladů řízení.
- 13 OHIM navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K přípustnosti druhého bodu návrhových žádání žalobkyně

- 14 Druhým bodem návrhových žádání se žalobkyně domáhá toho, aby se mělo za to, že její odvolání u odvolacího senátu bylo podáno, a aby tak Tribunál v podstatě nařídil odvolacímu senátu, aby prohlásil, že uvedené odvolání bylo podáno.

- 15 V tomto ohledu stačí připomenout, že podle ustálené judikatury v rámci žaloby podané k soudu Evropské unie proti rozhodnutí odvolacího senátu OHIM je OHIM povinen v souladu s čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009 provést nezbytná opatření, aby vyhověl rozhodnutí unijního soudu. Tribunálu tedy nenáleží ukládat příkazy OHIM, jemuž přísluší vyvodit důsledky z výroku a odůvodnění rozsudků unijního soudu [viz rozsudek Tribunálu ze dne 11. července 2007, *El Corte Inglés v. OHIM – Bolaños Sabri* (PirañAM diseño original Juan Bolaños), T-443/05, Sb. rozh. s. II-2579, bod 20 a citovaná judikatura].
- 16 Bod návrhových žádání žalobkyně domáhající se toho, aby Tribunal nařídil OHIM, aby prohlásil, že odvolání u něj bylo podáno, je tedy nepřipustný.

K věci samé

- 17 Na podporu žaloby žalobkyně vznáší jediný žalobní důvod, vycházející z porušení článku 60 nařízení č. 207/2009. Má v podstatě za to, že její odvolání u odvolacího senátu podáno bylo, a to z důvodu, že uhradila poplatek za odvolání ve lhůtě stanovené v uvedeném článku v litevské verzi, která je závazná. Tvrdí, že znění tohoto článku v litevské verzi jasně a jednoznačně uvádí, že platba poplatku za odvolání souvisí s podáním odůvodnění odvolání a stanoví za tímto účelem lhůtu čtyř měsíců, a nikoli dvou měsíců jako v případě podání odvolání.
- 18 OHIM argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 19 Článek 60 nařízení č. 207/2009, nadepsaný „Lhůta a forma“, zní následovně:
- „Odvolání [proti rozhodnutím OHIM uvedeným v článku 58 téhož nařízení, zejména rozhodnutím průzkumového referenta; v litevském jazyce: „pranešimas apie apeliacija“] se podává písemně u [OHIM] ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí. Odvolání [v litevském jazyce: „prašymas“] se považuje za podané až po zaplacení poplatku. Písemné odůvodnění [v litevském jazyce: „rašytinis prašymas“] odvolání musí být předloženo ve lhůtě čtyř měsíců ode dne doručení rozhodnutí.“
- 20 Podle ustálené judikatury vycházející z článku 314 ES a článku 55 EU jsou všechny jazykové verze ustanovení unijního práva stejně závazné a musí se jim principiálně přiznat stejná hodnota, která se nemůže měnit v závislosti zejména na velikosti populace členských států, která dotčený jazyk praktikuje (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, *EMU Tabac a další*, C-296/95, Recueil, s. I-1605, bod 36; ze dne 20. listopadu 2003, *Kyocera*, C-152/01, Recueil, s. I-13821, bod 32 a rozsudek Tribunálu ze dne 20. září 2012, *Maďarsko v. Komise*, T-407/10, bod 39).
- 21 V projednávané věci je nesporné, že litevská verze článku 60 nařízení č. 207/2009 je stejně závazná jako ostatní verze tohoto ustanovení v úředních jazycích Unie.
- 22 Pokud jde o znění litevské verze článku 60 nařízení č. 207/2009, je třeba v něm poukázat v první větě na výraz „pranešimas“, který doslovně znamená „prohlášení“, k označení odvolání, které je třeba podat u OHIM, a ve třetí větě na výraz „prašymas“, který doslovně znamená „žádost“ k označení odůvodnění odvolání. Druhá věta uvedeného znění rovněž uvádí, že odůvodnění (prašymas) odvolání se považuje za podané až po zaplacení poplatku.
- 23 Je přitom třeba poznamenat, že se jeví, že ve druhé větě článku 60 nařízení č. 207/2009 je výraz „prašymas“ nejednoznačný. Zprvce, jak tvrdí žalobkyně, údajně odkazuje nikoli na jiný výraz použitý v první větě k označení odvolání, které je třeba podat u OHIM, ale na stejný výraz použitý ve třetí větě k označení odůvodnění odvolání, což nasvědčuje tomu, že lhůta stanovená pro platbu poplatku za

odvolání je jako v případě podání odůvodnění odvolání čtyřměsíční. Zadruhé, jak tvrdí OHIM, jeho výskyt ve druhé větě nasvědčuje tomu, že souvisí s předcházející větou týkající se odvolání, které je třeba podat u OHIM ve lhůtě dvou měsíců, a nikoli s následující větou týkající se odůvodnění odvolání.

- 24 Z toho vyplývá, že na rozdíl od vzájemně si odporujících tvrzení o jasnosti uvedených účastníky řízení v jejich písemnostech je litevská verze článku 60 nařízení č. 207/2009 nejednoznačná a vyvolává pochybnosti, pokud jde o její výklad a uplatnění.
- 25 Je tedy třeba stanovit správný a jednotný výklad článku 60 nařízení č. 207/2009 a přezkoumat právní důsledky použití uvedeného článku OHIM v projednávaném případě.
- 26 Podle ustálené judikatury nemůže formulace použitá v jedné z jazykových verzí ustanovení unijního práva sloužit jako jediný základ pro výklad tohoto ustanovení, ani jí nemůže být v tomto ohledu přiznána přednostní povaha vzhledem k jiným jazykovým verzím. Takový přístup by byl neslučitelný s požadavkem jednotného použití unijního práva (rozsudky Soudního dvora ze dne 12. listopadu 1998, *Institute of the Motor Industry*, C-149/97, Recueil, s. I-7053, bod 16; ze dne 3. dubna 2008, *Endendijk*, C-187/07, Sb. rozh. s. I-2115, bod 23 a ze dne 9. října 2008, *Sabatauskas a další*, C-239/07, Sb. rozh. s. I-7523, bod 38).
- 27 Nezbytnost jednotného výkladu unijního práva vylučuje, aby se určité ustanovení posuzovalo odděleně, avšak v případě pochybností vyžaduje, aby bylo vykládáno a uplatňováno ve světle verzí v jiných úředních jazycích [rozsudek Soudního dvora ze dne 12. července 1979, *Koschniske*, 9/79, Recueil, s. 2717, bod 6; rovněž viz rozsudky Soudního dvora ze dne 17. října 1996, *Lubella*, C-64/95, Recueil, s. I-5105, bod 17 a citovaná judikatura, a rozsudek Tribunálu ze dne 15. září 2011, *Prinz Sobieski zu Schwarzenberg v. OHIM – British-American Tobacco Polska (Romuald Prinz Sobieski zu Schwarzenberg)*, T-271/09, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 38 a citovaná judikatura].
- 28 Nezbytnost jednotného výkladu unijního práva dále vyžaduje, aby v případě rozdílů mezi různými jazykovými verzemi určitého ustanovení bylo toto ustanovení vykládáno podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 27. října 1977, *Bouchereau*, 30/77, Recueil, s. 1999, bod 14; *Kyocera*, bod 20 výše, bod 33 a ze dne 22. března 2012, *Génesis*, C-190/10, bod 42 a citovaná judikatura).
- 29 Pokud jde o verze článku 60 nařízení č. 207/2009 v jiných úředních jazycích Unie, zvláště v pěti pracovních jazycích OHIM, je třeba uvést, že ve francouzské, anglické, německé, italské a španělské verzi výrazy „recours“, „notice“, „Beschwerde“, „ricorso“ a „recurso“ použité ve druhé větě uvedeného článku jasně odkazují na stejný výraz použitý v první větě k označení odvolání, které je třeba podat u OHIM ve lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí, a nikoli na jiný výraz použitý ve třetí větě k označení odůvodnění odvolání, které je třeba podat ve lhůtě čtyř měsíců.
- 30 Dále, pokud jde o celkovou systematiku a účel druhé věty článku 60 nařízení č. 207/2009, je třeba mít za to, že spočívá v zabránění podání čistě formálních odvolání bez následného podání odůvodnění odvolání, případně v odrazování od podání zcela neuvážených odvolání.
- 31 Proto je třeba článek 60 nařízení č. 207/2009 vykládat jednotně v tom smyslu, že zaplacení poplatku za odvolání je vyžadováno k tomu, aby se mělo za to, že odvolání bylo podáno, takže tato platba souvisí s podáním odvolání a musí k ní dojít, stejně jako k podání odvolání, ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí. Lhůta čtyř měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí se uplatní pouze na podání odůvodnění odvolání, a nikoli na platbu poplatku za odvolání.
- 32 Navíc je třeba poukázat na to, podobně jako odvolací senát v bodě 13 napadeného rozhodnutí, že je tento jednotný výklad podepřen pravidlem 49 odst. 3 nařízení č. 2868/95. Toto pravidlo, jehož znění je jasné a jednoznačné jak v litevštině, tak v jiných jazycích uvedených v bodě 29 výše, stanoví, že

není-li do uplynutí lhůty pro podání odvolání zaplacen poplatek za odvolání podle článku 60 nařízení č. 207/2009, má se za to, že odvolání nebylo podáno, a poplatek za odvolání se odvolateli vrátí. Je třeba mít za to, že výraz „lhůta pro podání odvolání“ v tomto případě odkazuje na lhůtu dvou měsíců k podání odvolání, a nikoli na lhůtu čtyř měsíců k podání odůvodnění odvolání.

- 33 Pokud jde o tvrzení žalobkyně uvedené v jejích písemnostech, podle něhož musí být článek 60 nařízení č. 207/2009 za účelem zajištění právní jistoty vykládán způsobem, který nejvíce odpovídá jejím zájmům, je třeba nejprve poznamenat, že na jednání žalobkyně upřesnila, že toto tvrzení nepředstavuje autonomní vytýkanou skutečnost vycházející z porušení zásady právní jistoty, ale je uvedeno pouze na podporu jejího jediného žalobního důvodu vycházejícího z porušení uvedeného článku, což bylo zaznamenáno do protokolu z jednání.
- 34 Stačí přitom uvést, že samotná zásada právní jistoty ve spojení se zásadou rovnosti a zákazu diskriminace od odvolacího senátu vyžadovala, aby článek 60 nařízení č. 207/2009 vykládal jednotným způsobem v souladu s výkladem připomenutým v bodě 31 výše, a zakazovala mu, aby se od ní odchýlil ve prospěch žalobkyně. Vzhledem k tomu, že uvedený jednotný výklad vychází ze znění tohoto článku v jiných úředních jazycích Unie, jakož i z jeho celkové systematiky a účelu, je jediným výkladem, který je v souladu se zásadou právní jistoty. Dodržování procesních lhůt, zejména procesních lhůt k podání odvolání, je totiž nepominutelnou otázkou a jakýkoli jiný výklad, než je tento jednotný výklad, by mohl narušit právní jistotu [v tomto smyslu viz a obdobně rozsudek Tribunálu ze dne 19. září 2012, Video Research USA v. OHIM (VR), T-267/11, bod 35 a usnesení Tribunálu ze dne 24. října 2013, Stromberg Menswear v. OHIM – Leketoy Stormberg Inter (STORMBERG), T-451/12, bod 38].
- 35 Odvolací senát tedy právem v bodě 12 napadeného rozhodnutí článek 60 nařízení č. 207/2009 vyložil tak, že k tomu, aby se mělo za to, že odvolání bylo podáno, vyžaduje, aby poplatek za odvolání byl zaplacen ve lhůtě dvou měsíců stanovené k podání odvolání.
- 36 Pokud jde o tvrzení žalobkyně, podle něhož průzkumový referent OHIM ve svém rozhodnutí výslovně zopakoval litevskou verzi článku 60 nařízení č. 207/2009, aniž poskytl dodatečné vysvětlení, je třeba nejprve uvést, že v rozhodnutí o zamítnutí zápisu (viz bod 5 výše) průzkumový referent OHIM převzal nejasné znění litevské verze uvedeného článku, pokud jde o lhůtu k platbě poplatku za odvolání, jak bylo uvedeno výše (viz body 22 až 24), aniž žalobkyni na tuto nejednoznačnost upozornil a aniž ji upozornil na rozdílnost této verze v porovnání s jinými závaznými jazykovými verzemi. Kromě toho OHIM na jednání uznal existenci této nejednoznačnosti a rozdílnosti, o nichž uvedl, že si jich nebyl vědom až do projednávání věci, ale uvedl, že v každém případě nezbytnost jednotného výkladu uvedeného ustanovení zpochybněna není.
- 37 Je tedy třeba přezkoumat, zda v projednáváné věci žalobkyně může uplatňovat to, že průzkumový referent OHIM převzal nejednoznačné znění, kterým je dotčena legalita litevské verze článku 60 nařízení č. 207/2009, pro účely odchýlení se od jednotného výkladu uvedeného článku a odůvodnění neuhrazení poplatku za odvolání ve stanovené lhůtě.
- 38 Podle ustálené judikatury se lze odchýlit od uplatnění unijní právní úpravy týkající se procesních lhůt pouze za zcela výjimečných okolností, jelikož striktní uplatňování těchto pravidel odpovídá požadavku právní jistoty a nezbytnosti zabránit jakékoli diskriminaci nebo jakémukoli svévolnému zacházení při výkonu spravedlnosti (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. listopadu 1985, Cockerill-Sambre v. Komise, 42/85, Recueil, s. 3749, bod 10). Aby takové okolnosti byly kvalifikovány jako náhoda nebo vyšší moc anebo jako omluvitelný omyl, musí v každém případě obsahovat subjektivní složku, která souvisí s povinností jednotlivce v dobré víře prokázat obezřetnost a řádnou péči vyžadované od běžně informovaného subjektu za účelem sledování průběhu řízení a dodržování stanovených lhůt (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 15. prosince 1994, Bayer v. Komise, C-195/91 P, Recueil, s. I-5619, body 31 a 32; ze dne 22. září 2011, Bell & Ross v. OHIM, C-426/10 P, Sb. rozh. s. I-8849, body 47 a 48 a usnesení Tribunálu ze dne 1. dubna 2011, Doherty v. Komise, T-468/10, Sb. rozh. s. II-1497, body 18, 19, 27 a 28 a citovaná judikatura).

- 39 V projednávané věci je přitom nutno konstatovat, že žalobkyně neprokázala obezřetnost a řádnou péči vyžadované za účelem sledování a dodržování lhůty stanovené pro platbu poplatku za odvolání.
- 40 Nejprve je totiž třeba mít za to, že přihlašovatelka ochranné známky Společenství, která je běžně obezřetná a prokazuje řádnou péči, měla článek 60 nařízení č. 207/2009 srovnat s pravidlem 49 odst. 3 nařízení č. 2868/95 (viz bod 32 výše), jehož znění je jasné a jednoznačné, jak v litevštině, tak v jiných jazycích uvedených v bodě 29 výše, které podání odvolání podmiňuje platbou souvisejícího poplatku ve lhůtě stanovené pro podání odvolání samotného, a to nezávisle na lhůtě přiznané uvedeným článkem pro pozdější podání odůvodnění odvolání. Žalobkyně ostatně na jednání potvrdila, že v okamžiku podání odvolání o uvedeném pravidle věděla.
- 41 Kromě toho přihlašovatelka ochranné známky Společenství, která je běžně obezřetná a prokazuje řádnou péči, jež jako žalobkyně zvolila angličtinu jako druhý jazyk v přihlášce ochranné známky Společenství, mohla alespoň ověřit znění článku 60 nařízení č. 207/2009 v anglické verzi, podle něhož platí, že „[o]dvolání se považuje za podané až po zaplacení poplatku“ ([t]he notice shall be deemed to have been filed only when the fee for appeal has been paid). Uvedené znění v anglickém jazyce tak jasně zaplacení poplatku za odvolání (fee for appeal) váže na podání odvolání (notice of appeal) ve lhůtě dvou měsíců, a nikoli na podání odůvodnění odvolání (statement setting out the grounds of appeal) ve lhůtě čtyř měsíců.
- 42 Z toho, že žalobkyně neprokázala obezřetnost a řádnou péči, vyplývá, že nemůže účelně uplatnit žádnou náhodu či vyšší moc, ani žádný omluvitelný omyl, za účelem odůvodnění toho, že poplatek za odvolání neuhradila ve stanovené lhůtě [obdobně viz usnesení Tribunálu ze dne 15. dubna 2011, Longevity Health Products v. OHIM – Biofarma (VITACHRON female), T-96/11, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 19]. Žalobkyně ostatně neuplatnila žádnou vytykanou skutečnost výslovně vycházející z nahodilé nebo omluvitelné povahy tohoto neuhrzení.
- 43 Navíc a v každém případě je třeba poznamenat, že žalobkyně poté, co byla OHIM informována o neuhrzení poplatku za odvolání ve stanovené lhůtě a o nebezpečí, že v důsledku toho bude prohlášeno, že její odvolání nebylo podáno, nebyla zbavena všech procesních prostředků u OHIM samotného. I za předpokladu, že žalobkyně zamýšlela uvést, že i když prokazatelně zachovala veškerou péči vyžadovanou okolnostmi, nebyla schopna dodržet lhůtu pro platbu poplatku za odvolání, měla k dispozici řízení o navrácení do původního stavu u OHIM a mohla podat žádost na základě článku 81 nařízení č. 207/2009 [obdobně viz rozsudek Tribunálu ze dne 11. května 2011, Flaco-Geräte v. OHIM – Delgado Sánchez (FLACO), T-74/10, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 26].
- 44 Za těchto okolností nelze odvolacímu senátu vytýkat, že porušil článek 60 nařízení č. 207/2009, když podle uvedeného článku, vykládaného ve spojení s pravidlem 49 odst. 3 nařízení č. 2868/95, konstatoval, že poplatek za odvolání byl žalobkyní uhrazen po uplynutí lhůty dvou měsíců stanovené k jeho platbě a dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že tato lhůta dodržena nebyla, je třeba mít za to, že odvolání žalobkyně nebylo podáno a poplatek za odvolání musí být vrácen žalobkyni.
- 45 S ohledem na vše předcházející je třeba jediný žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný, a zamítnout tedy i žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 46 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Článek 87 odst. 3 první pododstavec *in fine* téhož řádu nicméně stanoví, že Tribunál může rozdělit náklady mezi účastníky řízení, pokud jsou k tomu dány výjimečné důvody.

- 47 V projednávané věci je třeba poměřit nezbytnost jednotného výkladu článku 60 nařízení č. 207/2009, jakož i povinnost obezřetnosti a řádné péče příslušející žalobkyni s nejednoznačným zněním litevské verze uvedeného článku, které převzal průzkumový referent OHIM ve svém rozhodnutí o zamítnutí zápisu.
- 48 S ohledem na tyto výjimečné okolnosti ve smyslu čl. 87 odst. 3 prvního pododstavce *in fine* jednacího řádu je spravedlivé, aby OHIM nesl vlastní náklady řízení a nahradil náklady řízení vynaložené žalobkyní (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Tribunálu ze dne 23. listopadu 2011, Jones a další v. Komise, T-320/07, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 158 a usnesení Tribunálu ze dne 13. listopadu 2012, ClientEarth a další v. Komise, T-278/11, bod 51).

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené společností Research and Production Company „Melt Water“ UAB.**

Jaeger

Gratsias

Kančeva

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 21. května 2014.

Podpisy.